

ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 119/23

Люксембург, 12 юли 2023 г.

Решение на Общия съд по дело T-8/21 | IFIC Holding/Комисия

Общият съд потвърждава решенията на Комисията, с които се разрешава на Clearstream Banking AG да се съобрази с американските санкции, наложени на Иран

Той отхвърля жалбата на германското дружество IFIC Holding, чиито акции се притежават непряко от Иранската държава

През 2018 г. Съединените американски щати се оттеглят от подписаното през 2015 г. Споразумение за ядрената програма на Иран, с предмет контрол върху иранската ядрена програма и вдигане на икономическите санкции срещу Иран. Вследствие на това оттегляне, основавайки се на „Iran Freedom and Counter-Proliferation Act of 2012“ (Закон от 2012 г. за свободата и борбата с разпространението на оръжия за масово унищожение в Иран), Съединените щати отново налагат санкции на Иран, както и на определени лица, посочени в списък¹. Считано от тази дата е отново забранено да се поддържат, извън територията на Съединените щати, търговски отношения с лицата, включени в този списък SDN.

Вследствие на това решение, за да защити интересите си, Съюзът приема Делегиран регламент 2018/1100² за изменение на приложението към Регламент № 2271/96³, където е посочен този американски закон от 2012 г. за свободата и борбата с разпространението на оръжия за масово унищожение в Иран. Последният регламент, който цели да гарантира защита срещу извънтериториалното прилагане на посочените в приложението към него закони, забранява по-конкретно на засегнатите лица⁴ да се съобразяват с въпросните закони и с произтичащите от тях действия (член 5, първа алинея), освен ако имат предоставено от Европейската комисия разрешение, когато несъобразяването с тези чуждестранни законодателства би увредило тежко интересите на обхванатите от регламента лица или интересите на Съюза (член 5, втора алинея). Съюзът приема и Регламент за изпълнение 2018/1101 за определяне на критериите за прилагане

¹ Specially Designated Nationals and Blocked Persons List (списък на специално посочените граждани и блокираните лица, наричан по-нататък „списъкът SDN“).

² Делегиран регламент (ЕС) 2018/1100 на Комисията от 6 юни 2018 година за изменение на приложението към Регламент (ЕО) № 2271/96 на Съвета относно защитата срещу последиците от извънтериториалното прилагане на законодателство, прието от трета страна, и действията, предприети на основание това законодателство или произтичащи от него (ОВ L 199I, 2018 г., стр. 1).

³ Регламент (ЕО) № 2271/96 на Съвета от 22 ноември 1996 година относно защитата срещу последиците от извънтериториалното прилагане на законодателство, прието от трета страна, и действията, предприети на основание това законодателство или произтичащи от него (ОВ L 309, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 10, том 1, стр. 75), изменен с Регламент (ЕС) № 37/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 януари 2014 година за изменение на някои регламенти, свързани с общата търговска политика, по отношение на процедурите за приемане на определени мерки (ОВ L 18, 2014 г., стр. 1), както и с Делегиран регламент 2018/1100 (наричан по-нататък „Регламентът“).

⁴ Лицата, посочени в член 11 от Регламент № 2271/96, са по-специално, от една страна, физическите лица с местоживее в Съюза и които са граждани на държава членка, и от друга страна, юридическите лица, учредени в Съюза (член 11, точки 1 и 2).

на посочения член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96⁵.

IFIC Holding AG (наричано по-нататък „IFIC“) е германско дружество, чиито акции се притежават непряко от Иранската държава и което от своя страна има дялови участия в различни германски дружества, във връзка с които има право на дивиденди. Clearstream Banking AG е единствената оторизирана банка депозитар на ценни книжа в Германия. След включването на IFIC през ноември 2018 г. в списъка SDN от Съединените щати, тази банка престава да изплаща дивидентите на IFIC и ги блокира в отделна сметка. На 28 април 2020 г. по заявление за разрешение по смисъла на член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96 на Clearstream Banking Комисията приема решение за изпълнение C(2020) 2813 final, с което разрешава на тази банка да се съобрази с някои закони на Съединените щати по отношение на ценните книжа или средствата на жалбоподателя за период от дванадесет месеца (наричано по-нататък „спорното разрешение“). Това разрешение впоследствие е подновено през 2021 г. и 2022 г. с решения за изпълнение C(2021) 3021 final и C(2022) 2775 final⁶ (наричани по-нататък „обжалваните решения“). В този контекст на основание член 263 ДФЕС IFIC иска от Общия съд отмяната на приетите от Комисията решения по искане на Clearstream Banking, а последната встъпва в производството.

Общият съд отхвърля жалбата на IFIC и по този повод се произнася по нови правни въпроси във връзка с Регламент № 2271/96. Той счита по-конкретно, че обжалваните решения нямат обратно действие и че Комисията не е допуснала грешка в преценката, като не е взела предвид интересите на жалбоподателя или като не е проверила за съществуването на по-малко ограничителни алтернативи. Той постановява също, че ограничаването за жалбоподателя на неговото право да бъде изслушан от Комисията в рамките на приемането на посочените решения е било необходимо и пропорционално с оглед на преследваните цели с Регламент № 2271/96.

Съображения на Общия съд

Общият съд счита, първо, че обжалваните решения нямат обратно действие, тъй като в тях ясно се посочва, че те са валидни, считано от датата на тяхното съобщаване и за период от дванадесет месеца⁷. От това следва, че спорното разрешение няма обратно действие и не обхваща действията, извършени преди датата на началото на валидността на обжалваните решения, а единствено извършените след тази дата.

Второ, що се отнася до основанието на жалбоподателя, изведено от грешка в преценката, според което Комисията, на първо място, не е взела предвид интересите му, а единствено интересите на Clearstream Banking, Общият съд постановява, че Комисията не е трябвало да прави това. Той отбелязва, че действително Регламент № 2271/96⁸ предвижда, че предоставянето на разрешение за съобразяване с посочените в приложението закони е поставено в зависимост от условието, че неспазването на тези закони би навредило сериозно на интересите на лицето, което иска разрешението, или на интересите на Съюза, но че тази в разпоредба не се споменават интересите на третите лица, засегнати от ограничителните мерки на третата държава. Общият съд прави същата констатация що се отнася до некумулятивните критерии, посочени в Регламент за изпълнение 2018/1101⁹, които Комисията трябва да има предвид при оценката на заявление за разрешение. Освен това нито един от разглежданите критерии не включва претегляне на интересите на третите лица с тези на заявителя или тези на Съюза. От друга страна, макар да е възможно

⁵ Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/1101 на Комисията от 3 август 2018 година за определяне на критериите за прилагане на член 5, втора алинея от Регламент (ЕО) № 2271/96 относно защитата срещу последиците от извънтериториалното прилагане на законодателство, прието от трета страна, и действията, предприети на основание това законодателство или произтичащи от него (ОВ L 199 I, 2018 г., стр. 7).

⁶ Решение за изпълнение C(2021) 3021 final на Комисията от 27 април 2021 г. и Решение за изпълнение C(2022) 2775 final на Комисията от 26 април 2022 г.

⁷ Вж. член 3 от всяко от обжалваните решения.

⁸ Вж. член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96.

⁹ Вж. член 4 от Регламент за изпълнение 2018/1101.

засегнатото от ограничителните мерки трето лице да спада към Регламент № 2271/96¹⁰ и да попада по този начин в приложното поле на някои разпоредби от този регламент, подобно обстоятелство не може да доведе, в рамките на прилагането на изключението по член 5, втора алинея от посочения регламент, до отчитане на интереси, различни от предвидените в тази разпоредба. Що се отнася, на второ място, до довода на жалбоподателя, че Комисията не е взела предвид възможността да се използват по-малко ограничителни алтернативи или възможността за жалбоподателя да претендира право на обезщетение, Общият съд отбелязва, че Регламент за изпълнение 2018/1101¹¹ не налага подобни задължения на Комисията. Всъщност разглеждането от Комисията се състои в проверка дали представените от заявителя доказателства позволяват да се заключи, с оглед на критериите, определени в Регламент за изпълнение 2018/1101¹², че в случай на неспазване на посочените в приложението закони интересите на заявителя или на Съюза биха били тежко увредени по смисъла на член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96. При това положение, ако заключи, че за настъпването на тежко увреждане на посочените интереси има достатъчно доказателства, Комисията не е длъжна да проверява за наличието на алтернативи на разрешението.

Трето, що се отнася до основанието, свързано с нарушение на правото на изслушване, Общият съд счита, че законодателят на Съюза е избрал да въведе система, в рамките на която интересите на третите лица, засегнати от ограничителните мерки, не трябва да бъдат вземани предвид и тези трети лица не трябва да участват в производството по член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96. Всъщност, приемането на решение на основание посочената разпоредба отговаря на цели от общ интерес, състоящи се в защита на интересите на Съюза или на лицата, упражняващи права по Договора за функционирането на ЕС, срещу тежките вреди, които биха могли да произтекат от неспазването на посочените в приложението закони.

В тази връзка упражняването на правото на изслушване от третите засегнати лица в разглежданото производство не само не би било в съответствие с целите от общ интерес, преследвани от посоченото законодателство, но и би застрашило, с неконтролираното разпространение на информация, която може да бъде доведена до знанието на органите на третата страна, източник на посочените в приложението закони, постигането на тези цели. По този начин тези органи биха могли да узнаят, че дадено лице е поискало разрешение и че следователно то може да не се съобрази с извънтериториалното законодателство на въпросната трета държава, което би създавало опасност от разследване и санкции срещу това лице, и следователно до увреждане на интересите на това лице и евентуално на Съюза.

Освен това, сред данните, които трябва да се включат в заявлението за разрешение, няма такива, свързани с личното положение на посочените трети лица¹³, нито сред критериите, които Комисията взема предвид, когато тя преценява подобно заявление¹⁴. Така в установената с Регламент № 2271/96 система в тази област третите лица, засегнати от ограничителните мерки, явно не могат да се позоват пред Комисията на грешки или доказателства, свързани с личното им положение. Ето защо, с оглед на релевантната правна уредба и на преследваните с нея цели, ограничение на правото на изслушване на засегнатите от ограничителните мерки трети лица, в рамките на такова производство, не изглежда непропорционално и накърняващо основното съдържание на това право. От това следва, че при конкретните обстоятелства в случая, посоченото ограничение на правото на изслушване е обосновано по смисъла на съдебната практика и е необходимо и пропорционално с оглед на целите, преследвани с Регламент № 2271/96, и по-специално член 5, втора алинея от него. Вследствие на това Комисията не е била длъжна да изслуша жалбоподателя в рамките на

¹⁰ Вж. член 11 от Регламент № 2271/96.

¹¹ Вж. член 3 от Регламент за изпълнение 2018/1101.

¹² Вж. член 4 от Регламент за изпълнение 2018/1101.

¹³ По смисъла на член 3, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2018/1101 „[в] заявлението се посочват името и данните за контакт на заявителя, точните разпоредби на включеното в списъка законодателство с извънтериториално приложение или последващото действие, за което става въпрос, описват се обхватът на исканото разрешение и вредите, които биха настъпили вследствие на неизпълнението“.

¹⁴ По смисъла на критериите, предвидени в член 4 от Регламент за изпълнение 2018/1101, въз основа на които се преценява вероятността да се причинят тежки вреди на защитените интереси по член 5, втора алинея от Регламент № 2271/96.

производството, довело до приемането на обжалваните решения.

Освен това, жалбоподателят претендира, че за да спази неговото право на изслушване, Комисията най-малкото е трябвало да публикува диспозитива на обжалваните решения. При все това нищо не позволява да се приеме, че Комисията е имала подобно задължение за публикуване. От една страна, това твърдяно задължение няма правна основа в нито една релевантна разпоредба, а от друга страна, публикуването на обжалваните решения след тяхното приемане не може да има отражение върху упражняването на евентуално право на изслушване на жалбоподателя в хода на административното производство. Накрая, Общият съд отхвърля, по същите съображения, довода на жалбоподателя, че алтернативно Комисията е трябвало да му съобщи обжалваните решения след тяхното приемане. С оглед на гореизложеното не би могло да се приеме при това положение, че като не е публикувала или съобщила на жалбоподателя обжалваните решения, Комисията е нарушила правото му на изслушване.

ЗАБЕЛЕЖКА: Жалбата за отмяна цели да бъдат отменени актове на институциите на Съюза, които противоречат на правото на Съюза. При определени условия държавите членки, европейските институции и частноправните субекти могат да сезират Съда или Общия съд с жалба за отмяна. Ако жалбата е основателна, актът се отменя. Съответната институция трябва да отстрани евентуалната празнота в правото, създадена с отмяната на акта.

ЗАБЕЛЕЖКА: Актът на Общия съд може да се обжалва пред Съда само по правни въпроси в срок от два месеца и десет дни, считано от съобщаването му.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Общия съд

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293

Кадри от обявяването на решението са достъпни на [„Europe by Satellite“](#) ☎ (+32) 2 2964106.

Поддържайте връзка!

